

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ • • 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

«ΑΙ ΙΝΔΙΑΙ ΕΡΩΤΩΣΙ, ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;»

Εἰς λόγον ὃν ἀρτίως ἐξεφώνησεν ἐν Καλλιούττα, ὁ Βαβοῦ Κεσκούβ Ἰούνδερ Ζέν, ὁ πεφωτισμένος οὗτος Ἰνδὸς ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας οἷα ἐνυπάρχει ἐν τῷ Ἰησοῦ, εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς :

«Δὲν εἶμαι χριστιανός· οὐδεμία τῶν πολυαριθμῶν αἱρέσεων, αἵτινες τέμνουσι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐπέτρεπον εἰς τὴν πίστιν μου νὰ ταῦτισθῇ μετὰ τινος ἐξ αὐτῶν. Δὲν ἐγαλουχήθην ἐν χριστιανικαῖς ἀγκάλαις, οὐδὲ ἀνστράφην ὑπὸ Χριστιανῶν διδασκάλων. Ἡ χώρα ἐν ἣ κατοικῶ δὲν εἶναι χριστιανικὴ χώρα, οὐδὲ ὁ οἶκος μου εἶναι οἶκος χριστιανοῦ. Στεροῦμαι γνώσεως τῆς Γραφῆς, οὐδὲ εἰμι ἔμπειρος εἰς ἐξήγησιν αὐτῆς· ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ λαλήσω περὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπη μου ἀναγκάζει με νὰ λαλήσω περὶ Αὐτοῦ. Ἐὰν ἑτέρα τις ἀπολογία ἐχρειάζετο θὰ ἐπέσυρον τὴν προσοχήν σας εἰς τὴν σπουδαίαν καὶ ἀπαθῆ ἐρώτησιν τῶν Ἰνδιῶν. Μετὰ θερμότητος καὶ σπουδαιότητος ἐρωτῶσι—«Ποῖος εἶναι ὁ Χριστός;»

Διότι μήπως δὲν εἶναι νέος καὶ ἐπιθετικὸς ὁ πολιτισμὸς ὁ κερδαίνων τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἔτος παρ' ἔτος, ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ ψυχῇ τοῦ λαοῦ; Μήπως χριστιανικαὶ ἰδέαι καὶ θεσμοὶ δὲν ριζοῦνται πανταχοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Ἰνδιῶν; Μήπως χριστιανικὴ κυβέρνησις δὲν ἔλαβε κατοχὴν τῶν πόλεων, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν κωμῶν αὐτῆς, ὁμοῦ μετὰ τῶν λόφων καὶ πεδιάδων τῆς, τῶν ποταμῶν καὶ θαλασσῶν, τῶν οἰκιῶν καὶ ἐστιῶν τῆς, τῶν ἀπείρων αὐτῆς ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν; Ναὶ τὸ προβαίνον κύμα ἰσχυρᾶς ἐπαναστάσεως, διευκόλυνε τὴν γῆν καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ παράδοξοι νεωτερισμοὶ καὶ μεταρρυθμίσεις διεισέρχονται τὰ μύχια τῆς καρδίας τῶν Ἰνδιῶν. Εὐλόγως ὅθεν δύναται ἡ Πατρίς μας νὰ ἐρωτήσῃ, «Ποῖος εἶναι αὐτός ὁ Χριστός;».

Ποῖος κυβερνᾷ τὰς Ἰνδίας; Ποία δύναμις ἀρχει ἐπὶ τῶν τυχῶν τῶν Ἰνδιῶν τὴν στιγμὴν ταύτην; Σφάλετε ἐὰν νομίζετε ὅτι εἶναι ὁ λόρδος Αὐτῶν ἐν τῷ ὑπουργείῳ, ἢ τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα τοῦ σὺρ Φριδερίκου Χάινς, ἐν τῷ στρατῷ, οἵτινες διευθύνουσι τὰς Ἰνδίας. Δὲν εἶναι ἡ πολιτικὴ, οὔτε ἡ διπλωματία, ἡ κρατήσασα στερεῶς τὰς τῶν Ἰνδῶν καρδίας. Δὲν εἶναι ἡ στίλβουσα λόγχη, οὐδὲ τὸ πυρίπνουν τηλεβόλον, ἅτινα ἐπηρεάζουσιν ἡμᾶς. . . . Οἱ στρατοὶ οὐδέποτε κατέκτησαν τὴν καρδίαν τοῦ ἔθνους. Ὁχι! Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐξασφαλίσῃτε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν τῶν Ἰνδιῶν, τοῦτο θὰ πράξητε διὰ τῆς ἐξασκήσεως πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἐπιρροῆς, καὶ οὕτω ἐγένετο καὶ ἐν Ἰνδία. Δὲν δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι αἱ καρδίαι ἡμῶν συνεκινήθησαν, κατεκτήθησαν καὶ ὑπετάγησαν ὑπὸ ὑπερτέρας δυνάμεως. Ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ὁ Χριστός! Ὁ Χριστὸς διοικεῖ τὰς Βρεττανικὰς Ἰνδίας, οὐχὶ δὲ ἡ Βρεττανικὴ Κυβέρνησις. Ἡ Ἀγγλία ἐπεμψεν ἡμῖν φοβερὰν ἠθικὴν δύναμιν ἐν τῷ βίῳ καὶ τῷ χαρακτῆρι τοῦ κραταιοῦ ἐκείνου προφήτου ἥτις νὰ κατακτήσῃ καὶ κρατήσῃ τῆς ἀπείρου ταύτης αυτοκρατορίας. Οὐδεὶς πλὴν τοῦ Ἰησοῦ ἐγένετο ποτὲ ἄξιος τοῦ λαμπροῦ καὶ πολυτίμου τούτου διαδήματος—τῶν Ἰνδιῶν—καὶ ὁ Χριστὸς θὰ τὸ λάβῃ.

Αἱ Ἰνδίαὶ ἀπορροφῶσι μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸν νέον τοῦτον πολιτισμὸν, ὑποκύπτουσι εἰς τὴν τρομερὰν αὐτοῦ ἐπιρροήν. Τῷ βρεττανικῷ στρατῷ, λέγω πάλιν, δὲν ἀνήκει ἡ τιμὴ ὅτι ἐκράτησε τῶν Ἰνδιῶν. Ἐὰν εἰς τινὰ στρατὸν ἀνήκει ποτὲ ἡ τιμὴ ἐκείνη, ὁ στρατὸς ἐκεῖνος εἶναι ὁ στρατὸς τῶν χριστιανῶν ἱεραποστόλων, ἐχόντων ἀήττητον ἀρχηγὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἡ ἀφοσίωσις αὐτῶν, ἡ αὐταπάρνησις, ἡ φιλανθρωπία, ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη, ἡ ἀγάπη καὶ πίστις αὐτῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ταῦτα πάντα εὖρον, καὶ δέλουσιν εὐρίσκει, βαθεῖαν θάσιν ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν. Εἶναι περὶ τὸν εἰς ἐμὲ νὰ ἐξυμνήσω τοιούτους δεδωκιμασμένους φίλους καὶ

εὐεργέτας τῆς χώρας ἡμῶν. Ἔδωκαν ἡμῖν τὸν ὑψηλὸν κώδικα τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς καὶ ἡ διδασκαλία καὶ τὸ παράδειγμα αὐτῶν ἐπηρεάσεν καὶ ἐκέρδησαν χιλιάδας μὴ χριστιανῶν Ἰνδῶν. Ἀς γινώσκει τοῦτο ἡ Ἀγγλία, ὅτι χάρις εἰς τὴν εὐγενῆ ομάδα τῶν πρεσβευτῶν τοῦ Χριστοῦ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἔστειλε, κατώρθωσε νὰ ἐμπλήξῃ τὴν σημαίαν Αὐτοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἔθνους. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Ἰνδιῶν θέλει λοιπὸν ἀνῆκει πάντοτε εἰς τοιοῦτους ἀνδρας ὡς αὐτοὺς, με χαρακτήρα καὶ ἀλήθειαν, ἀνδρας οἵτινες ἐν πολλαῖς περιστάσεσι εὐρέθησαν ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν χάριν τῆς μαρτυρίας τῆς ἀληθείας.

Ἡ Ἀγγλία ἐπεμψεν ἡμῖν δυτικὸν Χριστόν. Τοῦτο εἶναι πῶς λυπηρόν. Οἱ συμπολίται ἡμῶν εὐρίσκουσιν ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ τούτῳ τῷ σταλέντι ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, ὑπάρχει τι μὴ καθολοκληρίαν σύμφωνον πρὸς τὸν ἐπιτόπιον νοῦν, οὐχὶ καθόλου εὐπρόσδεκτον παρὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἔθνους. Φαίνεται ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς εἶναι Ἀγγλος, με ἀγγλικούς τρόπους καὶ ἔθιμα περὶ Αὐτόν, καὶ με τὸν χαρακτήρα καὶ τὸ πνεῦμα Ἀγγλοῦ ἐν Αὐτῷ.

Ἀνακαλέσατε εἰς τὸν νοῦν σας, κύριοι, τὸν ἀληθῆ Ἀσιανὸν Χριστόν, ἀπεκκεδεδυμένον παντός ἐξαρτήματος τῆς δύσεως, διεξάγοντα τὸ ἔργον τῆς ἐξαγορᾶς ἐν μέσῳ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ λαοῦ. Ἴδετε ἔρχεται εἰς ἡμᾶς με χαλαρὰ κυματίζοντα ἐνδύματα. Τὸ ἐνδύμα καὶ οἱ χαρακτήρες αὐτοῦ εἰσι καθολοκληρίαν ἀνατολικοί, ἐν τελῇ Ἀσιανὸς ἐν παντί. Προσέξατε εἰς τὰς κινήσεις Του, καὶ θέλετε εὐρεῖ γνήσιον ἀνατολισμὸν ἐν πάσαις ταῖς ἔξεσι καὶ τοῖς τρόποις αὐτοῦ. Ἡ ἀνέγερσις καὶ ἡ κάθεισις αὐτοῦ. Ἡ διδασκαλία αὐτοῦ καὶ αὐτὴ ἡ γλῶσσα του καὶ τὸ ὕψος καὶ ὁ τόπος. Ἀναγινώσκοντες τῶντι τὰς Γραφὰς δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ αἰσθανθῶμεν ὅτι εἴμεθα ἐν τῷ ἰδίῳ ἡμῶν οἴκῳ ὅτι εἴμεθα μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι εἰς ἐξ ἡμῶν. Εἶναι ὁ Χριστὸς ἡμῶν.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΟΠΠΥ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Εἰς ἐπτὰ κεφάλαια.

ὑπὸ Φρεδερίκου Γερστάκερ.

Μετὰφρασις Μ. Α. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 19].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.—Ἡ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Ἦτο δευτέρα ὥρα μ. μ., ὅτε ἐπὶ τέλους ἐξύπνησεν ὁ Στέφανος. Ὁ δὲ Πόππου, ὅστις κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμίσειαν ὥραν ἐκάθητο παρὰ τὴν θύραν, εἶχε πάλιν εἰσέλθει ἐντός, καὶ ἦτο ἐξηπλωμένος ἡσυχῶς ἐν τῇ προτέρᾳ του θέσει. Ὁ Στέφανος ὁμῶς ἀνακαθίσας ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐθεώρει τὸ ἔδαφος ἐπὶ πολὺ, ὡς βεβυθισμένος εἰς σκέψεις· ἔπειτα ἐθεώρησε τὸν κύνα,

ἐστέναζε βαθέως ὡς ὑπὸ πικρᾶς θλίψεως κατεχόμενος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεφώνησε·

«Πόππου!»

Ὁ Πόππου ἦτο ἐξυπνος, ὥστε πάραυτα ἀναβλέψας πρὸς τὸν κύριόν του ἔσειε τὴν οὐρὰν ὑπερηφάνως· ἀλλ' οὗτος μόλις κινήσας τὴν κεφαλὴν, προσήλωσεν ἀπειλητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κυνός, ὅστις ἐφάνη ἀνησυχῶν διότι ἐγερεῖς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐθεώρησε πρῶτον εἰς μίαν γωνίαν, καὶ ἔπειτα εἰς ἄλλην, ἀλλὰ πάντοτε τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου του ἦτο προσηλωμένον εἰς αὐτόν· οὕτω δὲ ὡς ὑπὸ ἐνδομύχου τινὸς ὠθήσεως ἐπήδησε πρὸς αὐτόν ὁ Πόππου, ἐτρίβη ἐπάνω του καὶ ἐπειράθη νὰ γλείψῃ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του κρεμαμένην. Ὁ Στέφανος ὁμῶς ἀπέσυρεν αὐτὴν ἀνακράζας·

«Πόππου!»

«Γάου-Γάου!» ὀλάκτησεν ὁ κύων καὶ ἔξυσε τοῦ γέροντος τὸ γόνυ διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν προσθίων ποδῶν, ὡς ἂν ᾔθελε νὰ εἴπῃ, «Ἐλα, μήπως μοῦ παίζης κανὲν παιγνίδι, δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτά». ἀλλ' ὁ κυνηγὸς ἀπώθησεν αὐτόν, κατεδίβασε τοὺς πόδας καὶ ἀνορθωθείς ἀπετάθη πρὸς τὸν προσεκτικῶς ἀκροαζόμενον κύνα ὡς ἐξῆς·

«Πόππου! ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἀφ' οἴτου ἦσο ἔτι μικρός, συνεζήσαμεν ἐν στενῇ φιλίᾳ. Ποτὲ δὲν σὲ ἔδειρα εἰμὴ μόνον ἄπαξ, ὅτε ἔτρεξες κατόπιν ἐνὸς λαγιδέως, ἐνῷ ἡμεθα εἰς τὰ ἔχνη ἄρκτου, καὶ κατόπιν ἄπαξ πάλιν, ὅτε δὲν ᾔθελες ν' ἀφήσης τὸ δένδρον, ὅπου ὁ ἀγριόγατος εἶχεν ἀναβῆ, καὶ ἐγὼ εἶχον μίαν μόνον σφαῖραν ἐπάνω μου. Δὲν εἶχες ἀρκετὸν φαγητόν, σοῦ ἔλειψέ ποτε τίποτε ἐνόςῳ εἶσαι μαζύ μου; Δὲν ἐνθυμεῖσαι μίαν φορὰν, ὅτε ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας δὲν εὐρήκαμεν οὔτε ἐν ἀγρίμῳ νὰ κυνηγήσωμεν, καὶ διεμοιράσθημεν καὶ τὸ τελευταῖον κομματί μετὰ τὸ δρόμι, ἔπειτα δ' ἐνυστεύσαμεν ὁμοῦ; Ἐμπορεῖς νὰ τὰ ἀρνηθῇς αὐτά;»

Ὁ Πόππου ἐν τῷ μεταξύ περιέστρεψε τὰ βλέμματα εἰς πᾶν μέρος τῆς οἰκίας, μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου του ἀπέφυγε καὶ δὲν ἐφαίνετο εὐχαριστημένος. Ἀπαξ ἡ δύο μάλιστα ἔτριψε μελαγχολικὸν βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, ὡς ἂν ἔλεγεν· «Ἀς ἡμῶν νὰ φύγω!» Καὶ ἐνῷ ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, δὲν ἐκινήθη ὁμῶς ἀπὸ τὴν θέσιν του—τὸν ἔτυπεν ἡ συνείδησις!

«Πόππου!» ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων, μετὰ μικρὰν διακοπὴν, «εἶσαι ἀχάριστος καὶ ἀχρεῖος σκύλος! Κατεχράσθης τῆς ἐμπιστοσύνης μου, ἐκέρδησες τὴν ἀγάπην μου, καὶ τώρα με κλέπτεις! Ναι, Πόππου, με κλέπτεις! Βλέπεις αὐτὸ τὸ πλατὺ σανίδι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας; Ἐκεῖ ἀνέβαινες τὴν νύκτα—τὸ ἀρνέισαι!» ἐξηκολούθησεν ἐν ὀργῇ, ὅτε ὁ Πόππου ἠγέρθη, ὡς ἐντελὸς ἀθῶος, καὶ ὠσφραίνεται τὴν σανίδα. «Τὸ ἀρνέισαι; Ἀκουσον, λοιπὸν, τί ὠνειρεύθην διὰ σὲ σήμερον, ἀκολουθήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ γέροντος Ἰνδοῦ. Μόλις ἔθεσα τὰ μινόμακτρον, τὸ ὅποιον εἶχον λάβει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου, ὅτε ὠνειρεύεσθαι, ὑποκᾶ-